

[Ole Bjørn Kraft.]

mekanisk Formalitet, som det for dem, der har Magten og Æren i Riget, gælder om at komme over saa hurtigt som overhovedet muligt. Under Finanslovbehandlingen i 1930—31 gjorde man et Forsøg paa at dele Forhandlingen saaledes, at efter at de politiske Hovedordførere havde talt, skulde Ministeriets Medlemmer tage Ordet, saa skulde de politiske Hovedordførere svare, og saa skulde det i det store og hele være slut, saa vilde man negligere, hvad de menige Medlemmer sagde, saa vilde Ministrene paa deres sædvanlige fornemme Vis holde sig tilbage fra en Debat om noget saa underordnet som, hvad et menigt Medlem af det danske Folketing mente om dette eller hint.

Denne smukke Plans Virkeliggørelse blev umuliggjort derved, at mit Partis ærede Ordfører, Hr. Christmas Møller, og Ordføreren for Venstrepartiet, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, i Fællesskab nægtede at gaa med til denne Plan. De ønskede ikke at tage Ordet efter Ministrene, hele Forsøget paa paa denne Maade at til-sidesætte de menige Medlemmers Ligeret med Ordførerne vilde de ikke være med til.

Nu er Situationen forandret, nu er Venstres ærede Ordfører en af de varmeste Talsmænd for — man har maaske Lov til at sige en af dem, der har taget Initiativet til — Gennemførelsen af denne Begrænsning af Taletiden. Jeg forstaa saa godt, at det ærede Medlem Hr. Vagn Bro har syntes, det maatte da være noget fuldstændig rigtigt, man her foretog sig, for det er i nøjeste Overensstemmelse med hele den Mentalitet, som har hersket her i Tinget i de sidste Par Maaneder. Det er et fuldstændig naturligt Udslag af det Sammenrotteri, som har fundet Sted mellem Venstre og de to Regeringspartier, hvor man har søgt at gøre alt for at gøre Forhandlingen her i Tinget til en ligegyldig Formalitet, hvor man bogstavelig talt har lagt enhver Sags Behandling i Tinget alle mulige Hindringer i Vejen, og hvor man kun med overbærende Smil hører paa, hvad andre menige, folkevalgte Medlemmer af dette Ting har Lyst til at sige til Regeringen og Rigsdagen.

Jeg sagde under Finanslovbehandlingen i 1930—31, at man kunde ikke længere regne med at finde et demokratisk Sindelag hos en socialdemokratisk Regering. Det var noget, vi maatte indstille os paa, at efter at de Herrer nu er kommet til Magten ved i Tide og Utide at lefle med de demokratiske Synspunkter og slaa sig til Ridder

paa, at de var de mest folkelige, det var dem, som var valgt af Folket, og Folkets Villie skulde finde Udtryk i deres Tale her i Tinget — efter at de nu er kommet til Magten, er de kun optagne af eet: at søge at begrænse Taleretten ved alle til Raadighed staaende Midler, at sørge for, at ingen Indgreb kan finde Sted i deres Magt, at kun de har Ret her i Salen, Ret til at bestemme. Og det kan de jo.

Det viste sig, at denne lille Profeti er slaaet til i en Grad, som man ikke skulde vente sig; den Støtte, vi mente at kunne forvente fra det ærede Venstrepartis Side til Modarbejdelse af denne Tendens, har vi ikke faaet. Derfor foreligger i Dag dette Forslag indstillet af de tre „demokratiske“ Partier. De Herrer maa undskylde: det er virkelig nødvendigt for mig at sætte dette Ord i Gaaseøjne!

Der er en anden Side af Sagen, jeg gerne vil dvæle lidt ved. Ved at vedtage dette Forslag foretager man en skarp Skelnen mellem Ordførerne og menige Medlemmer. Jeg tror, ingen vil benægte, at jeg har Ret, naar jeg siger, at denne Deling af Folketingets Medlemmer i to Kategorier, en fornem, en ophøjet, som man giver en meget stor Taletid, og en anden, lav og underordnet, som det gælder om at komme forbi saa hurtigt som muligt, at denne Deling i Ordførere og menige Medlemmer er i stærkeste Strid med Forudsætningen for vor Forfatning og i stærkeste Modsætning til hele Traditionen i dansk parlamentarisk Historie, saaledes som den har udviklet sig fra 1849. Ejendommeligt, pudsig er det, at det skal blive de demokratiske Partier, som forsøger at lave en Klassificering.

Man har indført Ordførerne, fordi det var en praktisk Foranstaltning, fordi det var rimeligt, at en større Gruppe af Medlemmer besluttede at lade en Mand føre Ordet for sig; men man havde aldrig drømt om, at det skulde være Demokratiet af 1933 beskaaret at gennemføre det foreliggende Forslag. Man havde selvfølgelig aldrig drømt om, at denne rent praktiske Foranstaltning skulde medføre, at der fandt en Klassedeling Sted mellem Tingets Medlemmer, saaledes at nogle fik en anden og længere Taletid end andre Medlemmer. Men det er et Led i hele den Mekanisering, som finder Sted, et Led i Forsøget paa at borteliminere enhver Individualitet af Folketingets Forhandlinger, et Forsøg paa at betragte de enkelte Medlemmer ikke som Repræsentanter for deres Kreds, ikke som Repræsentanter for de Folkegrupper, der har valgt dem, men som